

Kurkijoen ja Elisenvaaran kuntien sekä Kurkijoki-Säätiön edustajat tapasivat

Kurkijoki-Säätiö tapasi kesän viimeisen lukijamatkan aikana Kurkijoen kunnan ja Elisenvaaran kunnan edustajia. Mukana oli myös edustaja Lahdenpohjan piiristä.

Tapaamisen aikana keskusteltiin kuntien kehittämisen näkömäästä ja matkailusta.

Kurkijoen kunnan specialisti Elena Kalina korosti, että kunnan kehittämisessä pyritään korostamaan matkailun merkitystä. Onhan kunnassa jo tällä hetkellä n. 250 pääosin pietarilaisten omistamaa kesähuvilaa.

Elisenvaaran kunnan specialisti Gennady Prokofjev korosti sitä vastoin kunnan teollisuuden kehittämistä ja kertoi matkailun keskittyvän Laatokan rannalle. Hän piti silti mahdollisena maatilamajoitusten kehittämistä uuden Pietari-Sortavala-Petroskoi tien varrella sen valmistuttua v. 2014.

Kummassakin kunnassa nähtiin uuden tien tuomat mahdollisuudet kuntien kehityksen

Kurkijoen kunnan toimistossa neuvotteluun osallistuivat vas. Riitta Sainio, Kurkijoki-Säätiön hallituksen jäsen, Lauri Laukkanen, Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja, Glina Tsarikova, Lahdenpohjan piirin kunnanjohtajan 1. varajohtaja, Elena Kalina, Kurkijoen kunnan specialisti, Marina Petrova, Kurkijoen kotiseutukeskuksen johtaja, joka toimi tapaamisessa tulkkina, Svetlana Kartsevskaja, Kurkijoen koulun varajohtaja, Mihail Bajev, Kurkijoen kunnanpuheenjohtaja, Timo Rouhiainen, Kurkijoki-Säätiön hallituksen vapapuheenjohtaja. Kuva: Helena Sulavuori, Kurkijoki-Säätiön asiamies.

Lahdenpohjan piiri

- 5 kuntaa: Hiitola, Kurkijoki, Elisenvaara, Miinala ja Lahdenpohjan kaupunki
- asukkaita: n. 17 000

Kurkijoen kunta

- asukkaita n. 1500
- kehittämisalueet: matkailu, luonto
- koulussa 152 oppilasta, joista 1. luokalla 15
- 10 vuotta sitten koulussa oli 100 oppilasta enemmän

Elisenvaaran kunta

- asukkaita n. 1500
- kehittämisalueet: teollisuus
- koulussa 117 oppilasta, joista 1. luokan aloitti 3
- vuonna 2013 1. luokalle odotetaan 12 oppilasta
- 10 v. sitten koulussa 260 oppilasta

kannalta myönteisinä. Samoin pidettiin tärkeänä Parikkalan Syväoron rajanylityspaikan aukeamista turismille.

Kumpikin kunta painiskelee saman ongelman kanssa kuin

Suomenkin pienissä kunnissa. Nuorisoi siirtyä koulun jälkeensä muualle opiskelemaan ja jää valmistuttuaan suuriin kaupunkeihin. Kuntien väkiluku ja koululaisten määrä on viime vuosien aikana laskenut jyrkästi.

Kaikki tahot olivat kiinnostuneita jatkamaan keskustelua. Aluksi yhteistyö keskittyisi hautausmaiden ja kulttuuri- ja muistomerkkien kunnostamiseen ja ylläpitämiseen.

Glina Tsarikova, Lahdenpohjan piirin kunnanjohtajan ensimmäinen varajohtaja va-

lotti Kurkijoen hautausmaiden ongelmia. Ne on merkitty asemakaavassa metsäksi, ei hautausmaa-alueeksi. Lahdenpohjan piiri neuvottelee asiasta federaation virkamiesten kanssa. Glina Tsarikova toivoi neuvottelujen tuottavan tulosta jo ensi vuonna.

Alustavasti keskusteltiin taloomatkan järjestämisestä ensi keväänä muistomerkkien ja hautausmaiden siivoamiseksi. Yhteisiin talkoisiin osallistuisi myös paikallista väkeä mm. Kurkijoen hyväntekijöiden säätiöstä. **HS**

Gennady Prokofjev, Elisenvaaran kunnan specialisti ja Marina Petrova näyttävät Lauri Laukkaselle uuden tien linjauksia Elisenvaaran kohdalta.

Keskustelun päätyttyä Elisenvaaran koulun johtaja Tatjana Levina (2. oik.) kutsui Kurkijoki-Säätiön edustajat tutustumaan Elisenvaaran kouluun, jossa koulutyö alkoi syyskuun alussa. Kuvassa mukana Marina Petrova, Lauri Laukkanen ja Gennady Prokofjev.

Tässä lehdessä

Kesän viimeiset matkat ovat takana, tosin hiitolaiset tekevät vielä ruskamatkan tämän kuun loppupuolella.

MATKOISTA

voitte lukea sivuilla **4, 6-7**

Uusia matkoja suunnitellaan jo ensi kesäksi. Niistä ilmoitellaan myöhemmin.

Moni hyörii puutarhassaan satoa nostaen tai marja- ja sienimetsässä. Niin on tehty ennenkin.

Vanhat kuvat kertovat

Syksyistä askareista

sivulla **10**

Verkko syntyy kutoen

Jorma Jantunen

oppi verkon teon vierestä katsomalla.

Jantunen ajatuksia sivulla **11**

NÄIN IKKEÄ

– murresanakirjaa jälleen saatavissa.

Katso ilmoitus **takasivulta**

Toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 9-14,

Seuraavat lehdet ilmestyvät 21.9., 5.10. ja 19.10.

7.9.2012

Mihin se katosi?

Syksyn kostean kirpeä aamu paiskautuu kasvo-jani vasten avatessani ulko-oven. Ruostesienien vaurioittamat koivunlehdet korostavat syksyistä tunnelmaa.

Kesän ”lapset” ovat kasvaneet. Valkopilkkuiset peuran ”bambit” alkavat menettää pilkkujaan. Ne käyvät teini-ikäisen röyhkeydellä verottamassa puutarhamme luumuja. On aika asettaa rajoja. Pyynpoikaset pyrähtävät kotitieltä lentoon auton edestä. Nekin ovat menettäneet untuvaisen palleroinen olemuksensa. Kaukaa pellolla huutavat kurjet.

Hyväksyttävä on, että kesä on takana ja uusi jossain kaukana edessä.

Mietin mihin kesäni katosi. No, puolet kesäviikonlopusta vietin töissä ja lomaakin on vielä puolet pitämättä. Työviikonloppuni ovat tosin toisenlaisia kuin monella muulla: matkoja Kurkijoelle, Karjalan Liiton kesäjuhlat, OKRA-maatalousnäyttely, Hiihtolan ja Kurkijoen pitäjäjuhlat. Ihania tapahtumia! Järjestelyiltään eivät ihan helpoimmasta päästä.

Mikä oli parasta?

Työn puolesta Kurkijoen matkat! Matkailijoiden

löytöretkeläisen asenne, aarteiden etsintä, löytäminen riemu. Tunteet ovat voimakkaasti läsnä; tämä on osa minua, osa sukuni historiaa. Näistä tunteista saamme lukea tämänkin lehden keskiaukeamalta Reijo Jussilaisen kirjoituksesta ja vaimonsa Kaijan runoista.

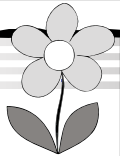
Henkilökohtaisella puolella parasta oli pikku-prinsessin, neljännen lapsenlapsemme, syntymä ja ristiäiset ja oma ”pääntyhjennysreissuni” kaanootilla Ilomantsin jokia pitkin. Luonnonrauha ja hiljaisuus hoitavat kuormitettuja aivoja.

Eihän kesä kadonnutkaan! Se on läsnä muistoinen, tunteinen, kokemuksinen ja lukuisine valokuvineen. Tämäkin kesä on osa minua, osa elämänhistoriaani.

Helena Sulavuori

p.s. Viikon päästä rämmin rinkka selässä pitkin Lemmenjoen kansallispuiston erämaita. Ei hätää, täällä sijaistaa Niina Lehmusjärvi, lehdet ilmestyvät normaalisti.

Nimi-päivät

Syyskuu
viikko 36

7 pe Miro, Arho, Arhippa
8 la Taimi
9 su Isto, Eevert, Vertti

viikko 37

10 ma Kalevi, Kaleva
11 ti Santeri, Aleksanteri, Santtu, Aleksandra, Sandra, Ali, Ale
12 ke Valma, Vilja
13 to Orvo
14 pe Iida
15 la Sirpa
16 su Hilla, Hellevi, Hillevi, Hille

viikko 38

17 ma Aili, Aila
18 ti Tyyne, Tytti, Tyyni
19 ke Reija
20 to Varpu, Vaula

Muistettavaa

Hiihtolan Pitäjätseuran järj. Tärinailta ti. 11.9. klo 18 Tuomarink. 2 Pori (käynti pihan puolelta) Vieraamme Kosti Rasinperä kertoo aiheesta Etelä-Pohjanmaa ja Evakot. Tervetuloa mukaan entiset ja uudet.

Kiiskin sukuseuran sääntömääräinen **kokous** la 15.9.2012 klo 14.00 Karjala-talolla Helsingissä Sortavala-salissa. Tervetuloa!

Kalakurjet, matka-aikataulu Kurkijoen onkimatkalalle 28.-30.9. Virttaa, Matka-Viitala 4.20, Alastaro, Kurakorventie 4.30, Hirvikoski, apteekin pys. 4.40, Loimaa, Puistokatu 39 4.50, Loimaa, asema 5.00, Helsinki Kiasma 7.00.

Kalakurjet, syysristeily Viking Isabellalla tehdään iltälähdöllä tiistaina 13.-14.11. Bussikurjetus, reitti ja aikataulu ilm. myöhemmin. Ilmoittautumiset p. 050-3628966. Paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä.

Kuolleita

Rakkaamme

Helmi Katri TYNNILÄ

o.s. Hirvonen

* 12.5.1923 Kurkijoki
† 2.8.2012 Parikkala

Jälkeen pitkän taipaleen vielä yhden matkan teen kohti suurta salaisuutta, kohti isänmaata uutta. Kirkkaudessa kodin sen kohtaan kasvot rakkaiden.
(A-M Kaskinen Evakkolasten laulu)

Äitiä, mummia ja isomummia ikävöiden ja lämpimästi muistaen
Tuula ja Esa Terhi
Outi, Tero, Lumi ja Eemeli
Jarkko, Hanna, Iina ja Moona
Helena ja Juhani
Janne ja Essi
Jussi ja Anne
Pihla, Mikko ja Eetu
Matti ja Päivi
Laura, Patrick, Sylvi ja Alma
Marjo
Mikko
sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten ja ystävien läsnä ollessa 25.8.2012 Parikkalan siunauskappelissa. Lämmin kiitos osanotosta suruumme.

160 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN...

Kurkijokelainen N:o 34 – 1952, lauantaina elokuun 30. päivänä.

Ilmoittakaa Kurkijokelaisessa

se kannattaa, sillä ilmoituksenne tapaa tuhannensijaisataa karjalaisperhettä eli 6–7000 henkilöä Loimaan ympäristö-pitäjissä. Heidän taloudessaan tarvitaan edelleen kaikkea jälleerakennus- sekä kuluksutavaraa. Yhteistyö heidän kanssaan muodostuu varmasti mielenkiintoiseksi. Lisäksi kuuluu tilaajillemme satulakuinen joukko paikkakunnan valistuneita kanta-asukkaita.
Toimitus ja konttori on auki keskiviikkoisin, torstaisin ja perjantaisin klo 10–12 puh. 551 sekä muina aikoina tapaa toimitushenkilöstöä puh. 420 ja 490 Loimaa.

Hartaus sunnuntaille
9.9.2012
15. sunnuntai helluntaista

Olemme kutsuttuja

Jeesus puhuu ikeen ottamisesta. ”Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.”

Sanat luetaan lyhennettynä pappisvihkimyksessä kullekin vihittäville erikseen. Piispa pukee lukiessaan vihittävän päälle stolan, kapean pitkän nauhan pappeuden merkiksi. Aikanaan nämä sanat luettiin omalla kohdallani. Myöhemmin olen saanut olla useasti avustamassa ja vierestä seuraamassa, kuinka piispa pukee stolan uuden papin ylle.

Jeesuksen sanojen välittämä tunne on lempeä ja levollinen. Hän antaa hyvän tehtävän seuraajilleen. Ikeen kantaminen on kuvaus siitä, että pappi saa pysyvän hengellisen aseman ja tehtävän. Hän kantaa Jeesuksen iestä ja siten erityistä vastuuta seurakunnan keskellä.

Ehtoollisen kutsusanojen yhtenä vaihtoehtona on kehotus tulla Jeesuksen lähelle lepäämään. ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.” Kun saan kuulla nämä sanat kirkon penkissä, kuulen niissä Jeesuksen lupauksen.

Ehtoollinen lahjoittaa levon. Ehtoollisella Jeesus jakaa jotakin sellaista, jolla on syvää merkitystä omalle elämälle. Ehtoollispöytä kutsuu jättämään taakat ja ottamaan vastaan taivaasta lahjan, joka vahvistaa ja antaa voimia elämän haasteisiin. Alttarin ääressä ehtoollisella saa levähtää.

Nämä samat Jeesuksen sanat kuulostavat toisenlaisilta, kun saan pappina olla alttaripöydän ääressä asettamassa ehtoollista. Silloin korostuu ajatus kutsusta – tulkaa ehtoolliselle. Saan olla Jeesuksen sanoin kutsumassa seurakuntalaisia viettämään yhteistä hengellistä ateriaa.

Elämä on täynnä kovuutta ja itsekkyyttä. Me tarvitsemme armoa ja armollisuutta. Jeesus kutsuu – tule sinäkin lepäämään.

Heikki Sariola

Heikki Sariola on Kurikan seurakunnan kirkkoherra.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

*Muista surussa
Kurkijoki-adressilla*

hinta 8 €, saatavissa toimituksesta

Kaipuu saa näkyä

KAIKKI KIVITYÖT

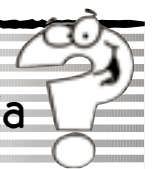
PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17

KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 263

Murteella

Mitä seuraavat murre sanat tarkoittavat?
Vastaukset takasivulla.

1. kapsäkki
2. kasuata
3. kengä
4. kolu
5. kopra
6. kosettaa
7. kosmus
8. kupajeta
9. kyllähti
10. käimmä

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 80 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 60 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 44 euroa
6 kk..... 25 euroa
Pohjoismaat 49 euroa
Muualle 57 euroa
Tilinumero:
FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki
ISSN 0782-5668

7.9. Oikeamielinen antaa avokätisesti köyhille, hän toimii aina vanhurskaasti ja kulkee pystyssä päin. Ps. 112:9

8.9. Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täytännyt lain vaatimukset. Room. 13:8

9.9. Jeesus sanoo: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon." Matt. 11:28 Virsi 398:1 Oi tulkaa, työtätekevät, te kuorman alla nääntyvät, näin Kristus kutsuu meitä. Kuormanne raskaan huojennan ja tunnon rauhan lahjoitan. Niin lepoon autan teitä.

10.9. Hyvä on kiittää Herraa, laulaa ylistystä sinun nimellesi, Korkein. Ps. 92:2

11.9. Syntimme ovat meille liian raskaat, mutta sinä annat ne anteeksi. Ps. 65:4

12.9. Iloitkaa aina. Ruokilkaa lakkaamatta. Kiittäkää kaikesta. Tätä Jumala tahtoo teiltä, Kristuksen Jeesuksen omilta. 1 Tess. 5:16-18

13.9. Halleluja! Hyvä on Jumalaamme sävelin kiittää, ihanaa on virittää ylistyslaulu! Ps. 147:1

14.9. Kiittäkää Herraa! Hän on hyvä. Iäti kestää hänen armonsä. Ps. 136:1

15.9. Koetelkaa kaikkea ja pitäkää se mikä on hyvää. Pysykää erossa kaikesta pahasta. 1 Tess. 5:21-22

16.9. Jeesus sanoo: "Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen. Siellä ei koi eikä ruoste tee tuhojaan eivätkä varkaat murtaudu sisään ja varasta. Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi." Matt. 6:20-21 Virsi 582:1 Jos maatamme ei rakenna Jumala, auttajamme, niin työmme tyhjiin raukeaa, me turhaan harrastamme. Se minkä ihmisvoima loi, ei koskaan täällä kestää voi, jos tuki Herran puuttuu.

17.9. Jätä taakkasi Herran käteen, hän pitää sinusta huolen. Ps. 55:23

18.9. Työtä tehden tulee huolehtia vähäosaisista muistaen Herran Jeesuksen omat sanat: "Autuaampi on antaa kuin ottaa." Ap. t. 20:35

19.9. Varoita niitä, jotka tässä maailmassa ovat rikkaita, etteivät he ylpeilisi eivätkä panisi toivoaan epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka antaa kaikkea runsain mitoin nautittavaksemme. 1 Tim. 6:17

20.9. Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala. Ps. 46:11

Onnea

Kuvassa vasemmalta Riitta Kärävä-Andonian, terhakka päivänsankari itse ja Hannu Kärävä.

Kurkijoella syntynyt
Ilmi Kärävä

(os. Räsänen) täytti

90 vuotta 3.9.2012.

Juhlapäivää Ilmi vietti lastensa perheiden kanssa.

Onnittelut Ukolle

Kurkijoen poikana syntynyt oot, sieltä naapuri ajoi evakkoon.

Metsämaalta viimein kodin sait ja Orisuon perältä vaimon hait.

Perhe se kasvoi lapsilla, ei ollut harmaata hapsilla. Kiekolla myöskin voittoja saa, Metsämaan poikia laulattaa.

Oot savotoita kierrellyt kauan myös, raskaita muutkin on olleet työs, lemmiä hoidettu Wirtaset teit, välillä vaimonkin valssille veit.

Lasten lähtö oli haikeeta aikaa, kun tyhjässä pesässä askelet kaikaa.

Nyt lapsenlapset korvaa sen, tuon ajan ankean oloisen.

85 vuotta

täyttää 20.9.2012

Eino Puputti

Porissa

Syntyjään hän on Hiitolan Kuoksjärveltä "Karjalan poikii".

Myös eläkepäiville töitä riittää, kun metsänhoidolla heiniä niittää, taimia sieltä pelastaa, niin nuoret joskus tukkeja saa. Harrastus edelleen laulun taikaa, Haaralla illoin laulut kaikaa. Majanojan köörikin voimissaan Ukolla soittokin sormissaan.

mummo

Lukijoilta

Liian myöhään

Näin näyttää elämässä useinkin käyvän. Me suunnittelemme hyviä, tekemistä vaativia asioita omassa mielessämme niin kauan, ettemme huomaa ajan rientävän ohitsemme ajatuksiamme nopeammin. Kun sitten vihdoin löydämme omasta ohjelmastamme mielestämme sopivan ajankohdan toimia, saamme huomata, että "juna meni jo".

Näin kävi meille, jotka aikamme haaveilimme yhteisestä kokoontumisesta niiden kanssa, jotka kuluttivat kanssamme koulunpenkkejä sotien välisenä aikana Kurkijoen Lopotissa.

Minäkin olen usein muistellut mielessäni opettaja Itkosen luokalla samaan aikaan olleita Sylviä ja Kirstiä ja miettinyt, mitähän heille mahtaa kuulua. Samoin olen muistellut Sinikkaa ja muita tyttöjä, joiden kanssa yritimme kaikin tavoin miellyttää Arvi-opettajaamme, joka oli suuri ihastuksemme. Sukunimetkin ovat jo matkan mutkissa unohtuneet, mutta tärkeä pala lapsuutta he kaikki ovat olleet ja sen vuoksi miettimisen arvoisia. Ihän turhaan ei sentään

Kurkijokelainen ollut kutsullemme palstatilaa antanut.

Saimme vaihtaa ajatuksia entisten koulukumppaneiden kanssa juhlaravintolan pöydän ääressä ja ihmetellä aikojen ja tapojen muuttumista. Kovin monta ei meitä koolta ollut, mutta sanotaanhan, että laatu korvaa kyllä määrän.

Puhelimella olen saanut tehtäväkseni viedä terveisiä Eeville. Ilmeisesti kävi niin, että vasta mutkien jälkeen löytyi oikea Eevi, sillä sukunimikin oli ehtinyt vaihtua vuosien myötä. Saman mutkan kautta Reinokin löysi sukulaistyttynsä.

Jotakin lienen taas oppinut. Hyvä sana on sanottava aikanaan, toimintaa vaativa asia on paras tehdä ensi tilassa. Aika rientää hidasta ajatustani nopeammin. Ykskaks minun on taas tunnustettava, että olen ehkä kymmeniä vuosia myöhässä. Laulukin sen sanoo: "Päivä entinen ei koskaan enää palaa"

Kokoontumisestamme kiittäen.

Lyyli Nevanperä

PIISKANTEKOKURSSI ALKAA SYKSYLLÄ LOIMAALLA,

jos tarpeellinen määrä osanottajia ilmoittautuu.

Kurssipaikka: Kurkijokelaisen toimitus.

Kurssin kesto: vähintään 3 iltaa.

Ilmoittautumiset: Arvi Heinonen

puh. 0400-522837, 02-7624212

arvi.heinonen@seutuposti.fi

Lastenhoitoa Pitäjäjuhlilla

Viime päivinä on puhuttu vanhusten hoidossa käytettävistä hoitajamääristä, puheissa ovat vilahdelleet luvut 0,5 ja 0,7. Pitäjäjuhlilla kaikki kriteerit ylittyivät, suhdeluku oli yli 2.

Sunnuntain päiväjuhlan aikaan hoidettavia oli yksi tai oikeastaan vain puolikas ja hoitajia kaksi. Puolikas sen takia, että pirteä Elina Erola kävi leikkien lomassa esiintymässä yhdessä isänsä kanssa. Tyttö soittaa pianoa ja esiintymiset sujuivat isän kanssa nelikätisesti. Esiintymisten välillä Elina juoksi lastenhoitoon, jossa Marjatta Hirvonen ja Riitta Kelkka olivat vastaanottamassa ja keksimässä aina uutta tekemistä karjalaisessa hengessä.

Viime vuonna lapsia oli neljä. Tämän vuoden lauantai-illassa oli mukana kymmenkunta lasta. Vetiköhän lauantai-illan hauska ohjelma lapsiperheet mieluummin sinne.

Marjatta Hirvonen (vas) ja Riitta Kelkka pirteän hoidettavansa Elina Erolan kanssa legojen parissa.

TILAA

Itselle tai lahjaksi

Tule tutustumaan

toimitukseemme monipuolisiin tuotteisiimme. Toimitamme kaikkia artikkeleita myös postitse. Silloin lisäämme postimaksun myyntihinnan päälle. Hinnat sisältävät alv:n
Tilaukset tiistaisin ja torstaisin klo 9-14.00, puh. 050-5213336 tai toimitus@kurkijoki.fi

Myytävät tuotteet:

Kirjat:	€
Muistojemme Kurkijoki	30
Kurkijoen historia IV	21
Kurkijoki kuvat kertovat	5
Kurkijoki sodasta evakkoon	5
Kurjenmiekka (Poskiparta)	5
Se on sata (Kurkijoen martat)	15
Parhaat jutut	5
Näin ikkeä - Kurkijoen kihlakunnan murresanakirja	10
Viirit:	
Kurkijoki-pöytästandaari	35
Postikortit:	
Postikortit Pekka Kyytisen kuvista	1
Muut postikortit	0,50
Muut:	
Kurkien kutsu DVD	10
Lehden vuosikerta – CDR	20
T-paita - valkoinen, puna-musta teksti KURKIJOKI, koot S-XXL	15
T-paita - musta, puna-hopea teksti KURKIJOKI, koot S-XXL	15
T-T-paita – musta v-aukkoinen, puna-hopea teksti KURKIJOKI, koot S-XL	15
Adressit	8
Kurkijokelainen irtonumero	2

Tästä lähtee Nehvola - talosta taloon kierroksemme. Vas. meidän peltoja, oik. Suokannan Tattarin Väinön ja Maikin kotipiha.

Hiitolan Pitäjäseuran kotiseutumatkat Iloista Karjalaista meininkii...

Taas on melkeinpu huomaamatta kesää odotellessa aika vierähtänyt jo syksyyn, ja seuratoiminnassa palailaan vakiintuneeseen ohjelmaan. Palataan muistoissa kuitenkin vielä tuokioksi kesän aikana tehtyihin matkoihin.

Kotiseutumatkoja tehtiin touko- kesä ja heinäkuussa yhteensä kuusi matkaa joista kaikki olivat toinen toistaan onnistuneempia. Tiet tosin olivat entistä kehnommassa kunnossa ja monoin paikoin matkanteko oli tosi hidasta tärisyttävää kiemurtelemistä. Toki toivoa paremmastakin on sillä Hiitolan alueella on meneillään monissa paikoissa Pietari-Sortavala valtatie rakennustyömaita. Sen valmistumista kuitenkin joudutaan vielä muutama vuosi odottelemaan.

Kaikella on myös varjopuolensa sillä valitettavasti monen kotipiha on vaarassa jäädä tietyömaan hävittämäksi. Ei tosiaankaan ole mukavaa jos autot huristelisivat ihan sängyn vierestä tuvan lattian yli.

Monille kotipaikoilla käyneille aiheutti melkoiset myrskytyhot myös pienoista hämmennystä pihapiirin tunnistamisessa, napakympejä kuitenkin tuli. Toiset taas pettymyksestä huolimatta päättivät, että etsintä jatkuu ensi kesänä ehkäpä paremmalla tuurilla.

Lokakuussa on vielä seuran seitsemäs matka jäljellä. Siinä tulee olemaan mukana myös pienoista jännitystä, onko kirjoittajan perunamaalla sadon korjuutyöt odottamassa, vai onko jo apujoukot hoitaneet homman.

Ensi kesän matkoja suunnitellaan jo innolla ja samoista suvuista on isoja porukoita lähdössä, joten varaukset on syytä tehdä ajoissa, sillä vähitellen alkaa olla monissa matkoissa jo melkein täys lasti.

Alustavan suunnitelman mukaan körötellään ainakin yhdellä matkalla junalla Viipurista Hiitolaan. (Jos

aikataulut luonaa) Yhdellä matkalla puolestaan tehdään kotikylämme Nehvola tutuksi ja matkan teemana onkin ”Nehvola talosta taloon” eli kierrämme vierailulla jokaisessa siellä aikanaan olleessa talossa.

Ainoaan Nehvolassa jäljellä olevaan rakennukseen, entiseen kouluun emme voi kuitenkaan mennä, koska uudet asukkaat korkeiden aitojen takana tuskin toivottaisivat meidän tervetulleiksi.

Siskollani Terttu Ketolalla on koottuna mukavaa tietoa jokaisen ”savun” asukkaista. Toki myös kouluajoilta löytyy muistoja.

Tulevan kesän matkoilla on retkikohteina ennakosuunnitelmien mukaan myös Monrepon puisto, Valamon luostari ja Terijoen hienot hiekkarannat.

Näiden kevät- ja kesämatkojen lisäksi toki jälleen ensi kesänäkin muuttolintujen tavoin teemme myös syysmatkan kotiseudullemme.

Jos tekemämme kotiseutumatkat kiinnostavat ota yhteyttä niin saat lisätietoja matkoista.

Raija Laaksonen
Hiitolan Pitäjäseura
ry. pj.

Näkymä Kokkolan / Kylälahden / Valtolan ohi kulkevalta tieltä Paksujalan suuntaan.

Kurkijoki minuutissa

Alho, Aromäki,
Elisenvaara,
Haavikko, Haapavaara,
Hämeenlahti,
Huutomäki, Ihojärvi,
Kannansaari

Kylien nimet soljuvat miehen suusta vaivattomasti. Joissakin kohdin aakkosjärjestys on vaihtanut paikkaa, jotta ne sopisivat paremmin runomittaan. Muisti kiusaa joskus, mutta kylärimpsu sujuu kuin vettä vaan harjoituskerran jälkeen.

Pitkään Onks tietoa – palstaa toimittanut 89-vuotias Pauli Sinkkonen taitaa myös Kurkijoen kylät. Mikä sai hänet opettelemaan ne ulkoa: - Kotiseutu on niin tärkeä asia. 1. luokalla tiesin vain oman kyläni nimen, myöhemmin halusin oppia ne kaikki.

Kirkonkylä, Korpisaari,
Kuuppala,
Lapinlahti, Levonpelto,
Lepousmäki,
Luhovaara, Marianvaara,
Metsikko, Mikrilä

- Kotini oli Aromäellä mäen rinteessä. Sinne kuuluivat veturien puuskutukset sekä Alhon että Elisenvaaran asemilta, Alhon luoteesta ja Elisenvaaran pohjoisesta, Aromäen kansakoulussa koulutiensä aloittanut Sinkkonen muistelee.

- Aromäen kylässä oli hyvät maisemat ja Arosuo oli tuottavaa peltoa, mies kertaa kotikylänsä kauneutta.

Oksentiinmäki, Otsanlahti,
Pohjii,
Rahola, Riekkala,
Räihävaara, Rummunsuo,
Saares, Savii, Savoja,
Sillankorva

- En ole käynyt kaikissa kylissä. Lapsena lähikylät tulivat tutuiksi, mutta matkan kieroajelulla näki paljon, Sinkkonen kertoo käyneensä kotipaikalla nyt jo edesmenneen puolisonsa kanssa sen mahdollistuttua 1990-luvulla. Matkan aikana erityisesti vaimoa ihmetytti tilojen rapistuminen ja yleinen sottaisuus. Siksi toista matkaa ei ole tullut tehtyä.

Sorjo, Soskua, Särkijärvi,
Tervu, Titto ja Vätikkä

Sinkkonen painottaa jäsanaa Vätikän edellä. Loru on loppu ja aikaa kului reilusti vajaa minuutti, vain 44 sekuntia.

Mitä järkeä on kokea Kurkijoki minuutissa?

- Paikat tulee näin helpommin mieleen, tämä auttaa muistamaan niitä paremmin.

Pistäkääpä paremmaksi!

Helena Sulavuori

Pauli Sinkkoselle on tärkeää muistella Kurkijokea. Kylien nimet auttavat muistamaan tapahtumia ja paikkoja.

Karjalaiset kansan- ja kansallispuvut esillä 29.9.

Yksi karjalaisten kädentaitojen teemavuoden päätilaisuuksista on lauantaina 29.9.2012 klo 12 Karjalatalolla Helsingissä järjestettävä karjalaisten kansallis- ja kansanpukujen näyttös, joka on näytävä karjalaisen pukuperinteen katselmus.

Pukunäytös on klo 13.30-15.30. Aiheeseen liittyvää ohjelmaa jo klo 12 alkaen ja esityksen jälkeen.

Pääsymaksu pukunäytökseen 5 euroa.

Pitäjäseurat ja -säätiot esittelevät omaa toimintaansa ja tuotteitaan.

Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki.

Näytöksen järjestävät Karjalan Liitto, Karjalaisten Pitäjäyhdistysten Liitto ja OK-opintokeskus.

Kotiin Karjalaan keväällä 1942

Veljeni Arvi kirjoitti paluusta Kurkijoelle jo aiemmin (Kurkijokelainen 13, 13.7.2012) ja ihan oikeaa asiaa. Kun keskustelin hänen kanssaan asiasta, niin huomasimme, että hän oli unohtanut joitakin asioita, jotka minä muistin. Sovimme, että minä täydennän niitä aukkoja.

Me asuimme Suolahdessa, kuten Arvi kirjoitti. Muistan huhtikuun lopun olleen hyvin kaunista ja lämmintä, jopa kesäistä. Lähtöpäivämme Suolahdesta muistamme vähän eri tavalla. Muistini mukaan lähdimme Vapun päivän iltana. Aamulla olimme Nikkarilassa, Pieksämäen lähellä, jossa isän nuorin veli oli pysäkinhoitajana. Päivän vietimme sedan ja tadin luona, illalla jatkoim-

me kohti Elisenvaaraa. Ei siis ollut ihme, että Arvi oli niin väsähtänyt, että torkahti seisaalleen.

Aamulla oltiin Elisenvaarassa. Isä oli sopinut, että me pojat saamme mennä Savojalle naapurimme Sikiöön yöksi. Kotimme ei ollut siinä kunnossa, että siellä olisi voinut yöpyä. Minua vähän pelotti, jaksako Arvi polkea ja olla hereillä sen neljäntoista kilometrin matkan, joka meillä oli edessä. Ilma alkoi kylmetä. Hyvin me sen matkan taitoimme. Unta ei tarvinnut kauan odotella. Isä ja äiti olivat tulleet nukkuessamme.

Aamulla herätessämme odotti melkoinen yllätys. Maa oli valkoisena. Sitä peitti noin kymmenen sentin lumikerros. Jotain siinä söimme, sitten vaatteet päälle, jalkineet jalkaan ja

lähdimme KOTIIN!

Edessämme oleva rakennus näytti tutulta, mutta kuitenkin vieraalta. Mentyämme sisälle totesimme, että muutostyöt olivat alkaneet. Toisessa tuvassa uunin paikalla oli epämääräinen tiilikasa. Siinä tuvassa ei voinut asua. Onneksi toista tupaa ei oltu ehditty käsitellä, vaan isä pystyi lomansa aikana tekemään pienet remontit, jotta voitiin tulla kotiin ja ruveta asumaan siinä.

Siitä takatalvesta. Oli pakkasta ja lumi kesti maassa lähes kaksi viikkoa. Sen jälkeen kesä tuli oikein rytinällä ja vähäiset maanmuokkaus- ja kylvytöyöt saatiin suoritetuksi.

Kesällä 1943 tuli mieleen, että vätikäläisiltä varmaan saisi jonkinlaista kalaa. Äitini oli syntynyt Vätikässä ja siellä asui sukulaisiamme.

Savojan kylän läpi virrannut Soskuanjoki oli suosittu uimapaikka. Vuonna 1942 kylän naisia ja lapsia joella. Kuva: Kurkijoki-museon kuva-arkisto.

He kalastelivat siellä kuten ennen sotiakin.

Sovittiin, että minä vanhimpana poikana lähten kalaan. Menin tuttuun taloon ja esitin asiani. En enää muista mitä kaikkia kaloja sain mukaani, mutta aika mukava kalansaalessa oli. Sen muistan, että siinä oli useita lahnoja. Nykyään

lahnoja pidetään, varsinkin pienehköjä, arvottomina kaloina, mutta silloin ne olivat arvokaloja oikein käsiteltynä.

Äiti laittoi lahnoja savi-pottiin, johon lisättiin perunaa ja muistini mukaan myös lihaa. Potti illalla leivinuuniin muhimaan ja kun se oli yön siellä muhunut,

niin se oli valmista syötäväksi. Kalan selkäranka ja kylkiluut olivat hautuneet aivan pehmeiksi.

Nämä muistelut ovat vuosikymmenten takaa, siltä ajalta, kun vielä toivoimme ja uskoimme, että saamme olla kotona Karjalassa.

Aarne Heinonen

Historiaa tiedon sirpaleista Myllytupa Alhossa

Oikeastaan tämä juttu olisi kuulunut Alhon kyläkirjaan. Teema syntyi kuitenkin vasta äskettäin, kun selasin Alhon Mylly ja Saha Oy:n rakentaman Myllytupa kahvion kuitti- ja laskunippua. Jos tuntuu tarpeelliselta, voi tämän kirjoituksen panna vaikka kirjanmerkiksi sinne kirjan sivujen väliin. Uusia juttuja voi myös tulla esiin, koska menneestä piilee jälkiä ja tiedon sirpaleita aina jossain.

Alhon Mylly ja Saha Oy:n perustaminen aloitettiin nopeasti kun Alho vapautui talvisodan jälkeen ja paluumuutto alkoi jo 1941 syksyllä. Yhtiö aloitti virallisesti toimintansa 27.9.1942, jolloin osakekirjat allekirjoitettiin.

Kahvila Myllytupa avattiin 1944

Valmisteluja lienee kuitenkin tehty jo 1941 puolella. Keväällä 1942 olivat mittauspaalat paikallaan Edvard Pölkin omistamalla tontilla, jossa Toivo Pölkin omistama, venäläisten polttama mylly- ja sahalaitos oli sijainnut. Myllytupa kahvilan paikka oli suunniteltu samaan aikaan. Myllytupa tarvittiin jauhattajia ja sahauttajia varten, sillä myläläri-Toivon asunnon, jonka alakerrassa kävijät olivat ennen sotia odottelleet vuoroaan, syöneet eväitään ja mahdollisesti nauttineet Annan kahvista, olivat venäläiset tuikanneet tuleen. Katri Soinisen suosittu kahvila oli myös poltettu, eikä uutta enää rakennettu talvisodan

jälkeen tilalle.

Kahvila Myllytupa rakennettiin kesän 1943 aikana. Rakentamisessa käytettiin apuna venäläisiä rakennustaitoisia sotavankkeja. Elisenvaaran Sotavankileiristä 14 kuljetettiin 1-2 vankia päivittäin avuksi rakennusmiehille. Leirille maksettiin työvoimakorvausta vankityöstä 60-75 silloista markkaa päivältä. Kuljetuksesta maksettiin korvausta erikseen.

Kahvila näyttää aloittaneen toimintansa 1944 alusta. Toimintaa hoiti aluksi Aino Saarela, kunnes toukokuun alusta saatiin vakinaiseksi Lyyli Juutilainen. Sanomalehti-ilmoituksessa (Karjala 5.4.1944) oli houkutuksena ja lisäetuna perheelle asunto maalla uudesta talossa.

Juomat olivat suosituimpia

Kahvilaa käyttivät luonnollisesti paljon myllyssä ja sahalla asioivat, mutta se oli avoin kaikille kävijöille ja kaikkina viikon päivinä. Ilmeisesti tärkein palvelu oli erilaisten juomien tarjoilu.

Maitoa ostettiin muutamasta lähiseudun taloudesta. Anna ja Toivo Pölkki pitivät liiketoiminnan ohessa muutamaa lehmää ja toimittivat kahvilalle useita kertoja 25-30 litraa maitoa kerrallaan. Myös Piirosesta ja sittemmin Peipposesta

Kahvila rakenteilla kesällä 1943. Kurkijoki-museon kuva-arkisto. Valok. Pekka Kyytinen

myytiin maitoa kahvilalle.

Mehua myivät yritykselle mm. Anni Kyytinen ja Arvo Rouhiainen. Kahvia ei silloin saanut mutta korvikkeen, taloustarvikkeet ja muut tarpeelliset tavarat toimitti Kurkijoen osuuskunnan Alhon myymälä. Aloitettava yritys tarvitsi yhtä ja toista tavaraa ja toimittajia olikin laskujen perusteella ollut Helsinkiä myöten.

Janon tyydyttäminen näyttää olleen useimmiten asiakkaiden tarve. Kävijät ovat ilmeisesti olleet pääsääntöisesti miehiä sillä pilsneriä kului moninkertaisesti muihin juomiin verrattuna. Juomat kahvila hankki suoraan Savonlinnan

Oluttehdas Oy:ltä. Tammi-huhtikuun aikana kulutettiin näitä ostojuomia 1944 seuraavasti: (taulukko ohessa).

Gramofoni soi

Hyvin tärkeä aparaatti oli automaattinen gramofoni. Sotatoimialueella kun oltiin, niin sen käyttöön tarvittiin sotilashallintopiirin lupa. Tämä kolikkoautomaatti oli tärkeä tulonlähde kahvilalle. Kahvilalla oli oma tilinpito, jota hoiti Eevi Tyrni. Mylly- ja sahatoiminnan tilinpitoa hoiti K.K.Tyrni. Maaliskuun toukokuulta tuloutettiin tilinpitoon kolikkorahoja noin 5010 markkaa. Hieman vertailupohjaa antaa kahvi-

lan hoitajan palkka, joka oli 1100 markkaa kuukaudessa. Kaikilla Alhon Mylly ja Saha Oy:n johtokunnan jäsenillä, pj. Pekka Kyytinen, Toivo Pölkki ja Arvo Rouhiainen, näyttää olleen laskujen hyväksymisoikeus.

Tämän kirjoittaja kävi myös 8-vuotiaana kahvilassa jonkun soittajan siivellä levyjä kuuntelemaan. Mistäpä pojannaskali olisi siihen aikaan kolikoita itselleen saanut. Gramofoni oli niin tärkeä, että Elisenvaarasta haettiin kerran ”Ratisti-vanki Ramofoonia” korjaamaan. Levyjä oli kirjoittajan kotitilan ullakolla 1950-luvulla jäljellä vielä noin 50 kappaletta. Joukossa oli tietenkin sodan jälkeen esityskiellossa olleita kappaleita mm. Iso Iita. Laulun sanat jäivät osittain mieleen jo niiltä ajoilta.

Lauri Pölkki

Kotiseutumatka Kurkijoelle

Sinne jäi jotakin

Monen vuoden haave päästä tustumaan omien isovanhempien ja isän synnyinseudulle toteutui tällä matkalla. Monet oli mietteet ja ajatukset ennen matkaa. Ristiriitaisin tuntein asettelin tavoitteita, mitä matkalla kokisin ja näkisin. Laskin riman todella alas, en ajatellut kokevani mitään erikoista ja tunteikasta. Paljon olin kuullut siellä aikaisemmin käyneiltä kokemuksia ja mitä olivat siellä nähneet. Näillä mietteillä sitten vaimon ja serkkupojan ja hänen vaimonsa kanssa lähdimme Kurkijoelle.

Matka Kurkijoelle sujui rattaosasti mukavassa matkaseurassa. Aina kun karjalaiset ovat yhdessä, niin sieltä ei puutu puhetta eikä naurua. Heti alkumatkasta huomasin, että matka oli hyvin järjestetty ja matkaoppaat olivat rautaisen ammattitaidon omaavia! Linja-autossa sai kokea mitä on Karjalan tiestö! Kuski opasti meitä miten siellä tiet luokitellaan, on oma IPM luokitus välillä 250-2500. Matkalla olivat kyllä muistavat mitä

luokitus tarkoittaa.

Kurkijoen lähestyessä oma jännitykseni kohosi, mitä näkisin, millainen maajoitus jne. Kurkijoki näyttäytyi sellaisena mitä kuvittelin. Mutta ne tunteet...täälläkö isä ja isovanhemmat ovat liikkuneet ja asuneet, tämäkö on se paljon kaivattu Kurkijoki. Ei voinut omille ajatuksille mitään, ne mylbersivät laidasta laitaan.

Siinä selkeytyi

isän ja isovanhempien kai-

paus Karjalaan. Voi vain kuvitella miltä heistä tuntui asettua asumaan Pohjanmaan lakeuksille. Ei vaaraisemmassa, ei niin vehmasta luontoa, ei isoja järviä, Pohjanmaalla vain isot lakeudet ja latomeret. Todella iso yllätys odotti majoituksen suhteen. Oli siistiä ja kodikasta. Huone oli todella hyvä ja myös saniteettitilat käytössä. Ruoka oli hyvää ja maistavaa.

Ensimmäinen lähempi kosketus Kurkijoen keskusta oli puhutteleva. Esimmäisenä iltana teimme kävelyretken, jonka aikana sain nähdä niitä paikkoja joista olin lapsena kuullut. Tuntui koskettavalta kuulla rakennusten ja paikkojen historiaa, mitä Riikosen ”Pietro” meille asiantuntevasti kertoi.

Oli koskettavaa pysähtyä sankarihaudan muistomerkillä. Siinä oli sukulaisten nimiä. Siinä seistessä nousi

mieleen ajatus, oliko heidän suurin mahdollinen uhrauksensa turha, kun kotiseutu ja ne rakkaat paikat menetetttiin kaikesta huolimatta. Uhraus ei ollut turha, saimme seisoa siinä vapaina suomalaisina kiitollisin mielin kunnioittaen kaikkia niitä sotilaita ja sankarivainajia jotka mahdollistivat vapauden Suomelle!

Kiertojelu Kurkijoella

oli mieleenpainuva. Ennen kiertoajelun alkua koin mieleenpainuvan hetken, kun isäni kansakoulukaveri, Eero Nenonen, tuli puhuttelemaan! Paljon oli kysyttävää puolin ja toisin.

Kiertojelulla tuli tutuksi ne kylät ja paikat mm. Elisenvaaran asema, Vätikän hiekkarannat ja Kurkijoen hautausmaat. Koskettavaa oli pysähtyä Elisenvaaran asemalla. Hiljaisena kat-

selin seutua ajatellen sitä täysinä evakkojuna seisoisi asemalla ja vihollinen pommitti asemaa. Se tapahtuma on järkyttävä ja mykistytävä, sitä ei ymmärrä.

Viimein koitti se hetki, jolloin lähdimme yrittämään niille asuinsijoille, josta isä ja isovanhemmat olivat lähteneet evakkoon! Suunnittelimme ajoreitin niin että ensiksi menimme Rummunsuolle Pekka Jussilaisen paikalle ja sieltä mummoni Alina Jussilaisen os.Kontulaisen synnyinkotiin Soskuun ja sieltä serkkuni äidin Laina Pelon os. Huotilainen ja isovanhempien Mari Huotilaisen os.Jussilainen ja Jussi Huotilaisen paikalle, joka myös on Soskuassa.

Olimme kartoista

tutkineet paikkojen sijainnit, joten tiesimme mihin mennä. Tiesimme jo etukäteen että Rummunsuolle on vaikea päästä. Loppumatkasta tie Jussilaiselle oli ryteiköitynyt todella vaikeakulkuiseksi. Luovuimme yrityksestä, todeten pääsyn sinne mahdottomaksi ilman navigaattoria ja tarkkoja koordinaatteja. Alkumatkasta tie oli vielä näkyvissä ja löytyi helposti.

Vaikka emme päässeetkään sinne, tuntui ihmeelliseltä kulkea sitä tietä jota isä ja isovanhemmat olivat käyttäneet. Joimme tienvarrella kahvit ja totesimme tulevamme tänne uudestaan paremmin varustautuneena.

Tästä siirryimme Soskuun mummoni synnyinsijoille. Voi sitä tunnekuohua mikä sisälläni oli seistessäni talon pihalla katsellen sitä ympäristöä ja niitä rakennuksia joissa Alina- mummo oli asunut ja käyskenellyt. Sitä hetkeä ei todeksi tahtonut uskoa! Voi kumpu olisi osannut kieltä, olisi ollut paljon kerrottavaa ja kyseltävää talon nykyisiltä asukkailla!

Jatkoimme ”Meksin Jussin” paikalle. Täältä rakennukset olivat jo maatuneet, mutta jäänteet löytyivät helposti. Metsän viileydessä joimme kahvit samalla ihastellen sitä maiseman komeutta ja loppukesän vehmausta mikä avautui edessämme.

Kokonaisuutena matka ylitti kaikki odotukset ja mielikuvat mitä olin asettanut.

Nyt ymmärrän

niitä tarinoita paljon paremmin, mitä isovanhemmilta olen kuullut. Se kaipuu Karjalaan heillä ei ollut turha. Niin erilainen on luonto ja maisema siellä. Ensimmäistä kertaa siellä käyneenä nyt voi sanoa, että sinne jäi jotakin! Vielä kerran kiitoksia mukana olleille loistavasta matkasta! Ehkä parhaiten retkeläisten tunteja kuvaa seuraavat laulun sanat: ”Siel usein matkani määrätön läpi metsien kulki ja näreikköin. Minä seisoin vaaroilla paljain päin, missä Karjalan kauniin eessäin näin.”

Reijo Jussilainen

Kuosat löysivät etsimänsä. Omenapuut tuottavat satoa edelleenkin, todistavat Sirkka-Liisa ja Marja-Liisa Kuosa, Tauno Kuosan kädessä kolmijalka, jonka päällä on paistettu varmaankin monet lihat.

Sikuri kukkii majapaikan läheisyydessä.

Yhteyksien matka

Kuka täällä on ensi kertaa matkalla? Puolet käsistä nousee ylös eli reilut 20 henkilöä matkaa ensi kertaa Laatokan Karjalaan.

Odotukset ovat erilaisia. Ainakin yksi on tullut kaverin pyynnöstä, toinen tietoisena, että suvun vanha talo on pystyssä ja toivoo näkevänsä sen edes vilaukselta, kolmatta harmittaa, että viime kerralla paikka jäi löytymättä, jospa nyt onnistaisi.

- Katselen vain silmät ymmyrkäsiniä tätä kaikkea, toteaa Lauri Gýlen Turusta, hänet sai matkalle houkutelua mukaan työkaveri Antti Sahla. Nuoria onkin matkalla kymmenkunta. Paikallisesa baarissa he tapaavat myös paikallisia.

Lauantaina taksit ja vene odottavat lähtijöitään. Rajavyöhykkeelle Alhoon menevät Hyyrynmäet tarkistavat, että kaikki paperit ovat kunnossa, Pelot ja Jussilaiset jännittävät, miten kommunikaatio sujuu venäläisen kuljettajan kanssa. Veneellä Soskuun menevät Kuosat katselevat minkä sillan alle vene tulee. Moni lähtee busiin, josta joukkoa tiputetaan Otsanlahteen, Rummunsuole ja Räihävaaraan.

Iltapäivän mittaan ensimmäiset palaavat. Peloilta ja Jussilaisille jäi etsittävää vielä seuraavaankin kertaan. Kuosat löysivät etsimänsä ja ”aarteitakin”, vanha ruostunut kolmijalka kertoo eletystä elämästä. Ilmakin suosi veneilijöitä, aurinko lämmiti ja tuulet olivat suotuisia.

- Sinne voisi rakentaa viinikellarin, hihkuu Irja Jussilainen, joka löysi Otsanlahdelta viime kerralla löytymättä jääneeltä sukunsa paikalta vanhan kellarin. Mielikuvituksessaan hän sisusti sen jo viihtyisäksi viinituvaksi.

Fysioterapeutiksi opiskeleva Eveliina Äyväri oli valmistautunut matkalle jo vuoden verran. – Viime vuoden pitäjäjuhlissa tapasin Veikko Revon ja sen jälkeen etsin tarkempaa tietoa suvustani. Eveliina kiersi äitinsä Leilan kanssa Soskuassa, Lapinlahdella ja Vätikässä.

Edellisenä päivänä Marja-Liisa Kutja koki oman seikkailunsa, kun vieraili Soskuan kalankasvatuslaitoksen johtajan Timorin luona ja näki sukunsa kotitalon remontoituna.

- Uskomatonta, ihanaa, että tällaista voi sattua. Talo oli kaunis. Minun piti silitää niitä vanhoja hirssiä, jotka oli otettu esille, Marja-Liisa kertoo silmät ilosta vilkkuen ja odottaa jo seuraavaa kertaa, jolloin voisi tutustua koko perheeseen. Nyt perheen äiti ja lapset olivat poissa.

Marja-Liisan matkakertomus alkoi Kurkijokelaisessa 23.3. julkaistusta lapusta joka oli löytynyt Jussilaisen talon remontin yhteydessä. Uusi omistaja halusi löytää yhteyden talon entisen omistajan sukulaisiin.

Yhteys löytyi tällä matkalla ja jatkuu oletettavasti tulevaisuuteen.

Yhteyttä koettiin myös kuumana iltana, kun kokoonnuttiin majapaikan aulaan. Tavallisen hauskuuden sijaan nyt koettiin tärkeäksi jakaa kokemuksia. Minä löysin, minä näin, minä tunsin... ja ensi kerralla menen sinne, etsin sen paikan. Tunteet olivat pinnassa.

- Tästä jäi niin paljon sulateltavaa, Reijo Jussilainen totesi vielä reilu viikko matkan jälkeen.

Syksy on leimannut luonnon väreillään. Taustalla Mihailin talo, jossa osa joukostamme majoittui.

Sain katsella karjalaa

16-19.8.2012

Kosketti Karjalan kauneus;
kalliot, kukkulat, vesistöt,
metsien vehmaus,
lehtojen puut.

Kiehtoivat kielot ja saniaiset,
mustikat, vadelmat maistuvaiset,
kallion kaiku,
lintujen laulu ja sirkkain soitto
Karjalan kunnahilla.

Annan kauneuden kosketella,
en muista menneitä murehella.
Tunnen ja tiedän tarkalleen
esi-isien kaipauksen menneeseen.

Kaija Jussilainen

Mietteitä isien syntymämailla

Karjalaa tulin katsomaan, isien
syntymämaata.

Kuljen metsissä, pelloilla, kallioilla,
näen Laatokan lahtia, vettä, ja
aurinkoa,
tunnen sieluni saavan siivet.
Mieli on menneessä,
maammoni majassa, taattoni tuvassa.

Istun polvella isäni armaan.
Isä haasteli töistänsä mulle,
pelloista, viljasta, leivästä
kertoi; ”tässä on lapseni sulle
kotisi pellot ja maat,
niitä sä kerran kylvää saat.”
Nojasin isäni rintaa vasten
lämmön tunsin ja sydämenlyönnit,
vaan en tiennyt, syksyllä isäni lähti.
Hyvästeli meitä, äitiä, poikia
pellavapäitä.
Lähdimme mekin
sotaa pakoon.

Ovi suljettiin viimeisen kerran.
Näinkö oli tahto elämän herran?
Isä jäi taistojen kentille sinne,
perhe ei palannut kotitankhuville.
Karjalan peltoja viljelty ei,
muualla elämä meidät vei.
Antoi meille muistojen kielet
Karjalan kunnaita kaipaavat
mielet.

Kaija Jussilainen

Elokuun matkalla oli mukana nuorisoryhmä, joka tutustui kurkijokelaiseen yöelämään ja paikalliseen nuorisoon. Kalajuntun kirjoittaja Sampo Ropuhainen 2. oikealta. Kuva: Sampo Rouhiainen.

Kalajuttuja yölliseltä Laatokalta

Omena ei tunnetusti kauas puusta putoa.

Lukijamatkan ensimmäisenä iltana matkalaisilla riitti ihmeteltävää isäni Timon ja isoisäni Reinon, sekä matkaseurana olleen Hannun reittivalinnoissa. Miehet olivat tankin pikku hiljaa tyhjetessä ajaneet pienemmille ja pienemmille metsäteille joutuen lopulta jopa sillanrakennuspuuhiin. Vain kääntyäkseen myöhemmin takaisin tulosuuntaansa. Illan pimetessä seurue sentään löysi Kurki-joelle asti.

No, pojasta polvi parane. Matkan toisena iltana päätimme nuoremman Kurkijoki-sukupolven edustajien kesken lähteä tutustumaan yöelämään ”Kurki-diskossa”. Paikka sinänsä oli jo kokemus: Yhdistelmä 80-luvun huoltoaseman kahviota ja joulupalokuppaa.

Illan mittaan tutustuimme myös paikalliseen nuorisoon ja hupipaikan sulkeuduttua puhe luisti liukkaasti vähäisellä yhteisellä kielellä. Selvisi, että kylän nuoret miehet olivat lähdössä

kalaan Laatokalle. Minulle tarjottiin mahdollisuutta lähteä mukaan. No sellainen mahdollisuus piti käyttää!

Lähdimme tyypillisellä venäläisellä peltiveneellä kiitämään yön mustalle Laatokalle. Ensimmäinen pysähdyspaikkamme oli nuotiopaikka pienessä saarella. Seurue nuotion äärellä näytti punoittavista poskista ja nenistä päätellen viihtyneen jo pidemmän aikaa raikkaassa ulkoilmassa.

Loppuyö kului nuotiolla kitaraa soitellen. Ja piti hän

vieraalle tietysti tarjota vodkaa karyyppä ja mahdollisuutta kokeilla sorsanmetsästäjän päällekkäispiippuista Baikalia.

Auringon noustessa lähdimme uudelleen vesille kalastamaan. Saalis jäi tällä kertaa lymyämään Laatokan syvempiin vesiin, mutta riitipä rantaan palatessa kerrottavaa...

Kyllä matkan luvattiin olevan todellinen elämysmatka, mutta moista en aivan osannut odottaa.

-Sampo

Kerttu Ryösä Käsitöitä koko ikä

Syyskuussa kästyökorista paljastuu Kerttu Ryösän käsitöitä.

Kerttu Maria Ryösä os. Mykrä syntyi kesäkuussa 90-vuotta sitten Hiitolassa, Hiitola-järven rannalla. Hänen syntymäpäivistään olikin jo heinäkuun Kurkijokelaisessa mukava kirjoitus. Tällä kertaa esittelemme hänen taitavia käsitöitään, jotka saimme lainaksi Hiitolan pitäjäjuhlien käsityönäyttelyyn.

Kerttu kävi Hiitolankylän kansakoulua vuosina 1929–1937. Koulussa ja kouluaihana Kerttu kiinnostui käsitöistä. Niinpä hän osallistui jo nuorena, jatkokoulun aikana, Hiitolassa järjestetyille ompelu- ja kudonta-kursseille.

Koulun jälkeen hän jatkoi ompelukurssia Hiitolan asemalla Anna Braggen johdolla aina sodan syttymiseen asti. Opetus jatkui vielä evakkona ollessa Kankaanpäässä. Ensimmäisen ompelukoneen hän hankki ensimmäisellä evakkomat-kalla Porista.

Evakkoaikana Porissa Kerttu tutustui tulevaan puolisoonsa hiitolalaisen Johannes Ryösään. Häitä vietettiin Hiitolassa Mykrässä keväällä 1943. Perheeseen syntyi kaikkiaan kuusi tyttöä. Kertun ompelu- ja kudontataidot ovat olleet tarpeellisia ja käytössä aina vanhuuteen asti. Hieman autettuna syntyy vieläkin pieniä sukkia jälkipolven lapsille. Kertun lapset ovat aina arvostaneet äitinsä käsitöitä niitä käyttäen ja esillä pitäen.

Kiitos Kerttu Ryösän tyttärelle Raija Pasaselle, joka kokosi nämä näyttelyyn lainatut äitinsä käsityöt sisaruksiltaan, lähetti ne Jyväskylästä Poriin ja kertoi käsitöihin liittyvät taustatiedot. Ilman sinun suuremista apuasi, emme olisi päässeet ihailemaan näitä käsitöitä ja niiden taustalla olevia tarinoita.

Jatkossakin esittelemme näitä käsityönäyttelyyn esille saatuja aarteita!

Pia ja Pirjo

Yksityiskohta suuresta merkatusta liinasta. Kerttu on valmistanut sen kansakoulussa Hiitolassa. Liina on ollut varsinkin lasten mielestä erittäin kaunis ja siksi mielellään pidetty pöydällä. Liina on runsaasta käytöstä haalistunut, alapuolella olevat ovat yhä heleät.

Kaunis ruskea rekipeitto, jonka tarkka valmistumisvuosi ei ole tiedossa. Se on kudottu ilmeisesti 1936 – 1937. Kertun sisko Elvi muistaa, että rekipeite oli käytössä, kun Mykrästä lähdettiin hevoskyydillä Joulukirkkoon Hiitolan kirkkoon. Kertun tytär Raija Pasanen muista rekipeiteen myös 50-luvulta, kun kuljettiin hevoskyydillä kauppa- tai kirkkomatkoja. Vuodesta 1962 lähtien rekipeite on koristanut Kertun kodin kuistia Tuusulassa.

Suvussa käytetty kastemekko. Kastemekko on vuodelta 1944, jolloin Kerttu ja Johannes Ryösän perheeseen syntyi ensimmäinen lapsi, Inkeri. Kastepukuun tarvittavaa kangasta oli sota-ajasta johtuen vaikea saada. Siskokset Elvi ja Kerttu olivat olleet puuvillatehtaassa työssä evakkona olon aikana. Niinpä Elvi kirjoitti Porin puuvillatehtaalla työssä olevalle ystävälleen kankaan saannin vaikeudesta. Hän pyysi lähettämään kastemekkoon sopivaa kangasta. Samalla hän käytti tilaisuutta hyväksi ja pyysi itselleen kesäistä kukallista hampekangasta. Kangaspaketti tuli ja siinä oli molemmille sopivat kankaat. Kerttu-äiti ompeli Inkerille kastetilaisuuteen mekon. Kankaan hankkinut Elvi-täti oli sylikummina. Tämä kastepuku on ollut kaikkien Inkerin sisarusten yllä kastepäivänä. Sen jälkeen puku on ollut Kertun lastenlasten ja lastenlastenlasten kastemekkona. Vuosien varrella pukuun on tehty pieniä korjauksia. Aluspuku on ommeltu myöhemmin. Tytöillä on ollut punaiset nauhat ja pojilla siniset.

Lapin-mies ajaa poroa. Kerttu mainitsi usein lapsille, että tämä työ on tehty kansakoulun aikana. Jälkipolvia on ihmetellyt poron sininen väri? Seinävaate on ollut käytössä seinällä ja välillä koristetyynynpäällisenä. Monia vuosia se oli myös piirongin laatikon kätöissä. Nyt vanha käsityö on kunnostettu takaisin seinävaatteeksi.

Kertun kansakoulussa tekemä pyyheliinapeitto. Liina on ollut esillä Hiitolankylän kansakoulun käsityönäyttelyssä. Se on ollut miellyttävä Hiitolan muisto Kertulle.

Ompelukurssin päättäjät. Ne pidettiin Hiitolassa 26.11.1936 Lötjösen talossa. Kerttu Ryösä on alarivissä neljäs vasemmalta.

Pulpettien kanto Elisenvaarassa syksyllä 1942

Elisenvaaran Yhteiskoulun rakennus Saavanmäen rinneessä oli poltettu hyökkäysvaiheen aikana elokuussa 1941.

Koulu aloitti uudelleen toimintansa syksyllä 1942 lähistöllä sijaitsevassa Relanderin talossa, joka oli säästynyt tuhoajajoukkojen toimilta. Aluksi ei ollut juuri mitään opetusvälineitä. Istuttiin lainatuilla penkeillä, ja penkeistä oli tehty myös pöytiä.

Kun oikeat pulpetit tulivat asemalle, niiden kuljetusta koululle ei heti saatu järjestymään. Niinpä oppilaat kantoivat ne itse asemalta Saavanmäelle. Valokuvaa varten pulpetteja kan-

nettiin vielä jonkin matkaa Relanderin talon ohi, jotta saatiin entisen koulun rauniot taustaksi.

Hellikki Mattlar ja Irma Kauppinen ovat tunnistaneet kuvasta Tapio Nikkarin numeroimat henkilöt. Samana päivänä Relanderin talon portailla otetussa ryhmäkuvassa on rehtori Saimi Hukkasen lisäksi 33 oppilasta. Ryhmäkuvassa olleita Terho Poutasta, Esko Talvelaa ja Sirkka-Liisa Taskista ei tunnistettu pulpettikuvasta. Numerot 6 ja 7 ovat poikia eli jompikumpi lienee Esko ja toinen Terho. Sirkka-Liisa saattaisi olla piilossa tyttöjen no 22 ja 23 välissä tai takana.

1. Kalevi Itkonen
2. Risto Romppanen
3. Raili Pörsti
4. Jorma Pelli
5. Rauha Valkeapää
6. Poika pulpetin alla
7. Poika pulpetin alla
8. Inkeri Paukku
9. Erkki Rahiala?

10. Esko Kylliäinen
11. Irja Kononoff
12. Terttu Muukkonen
13. Antero Sikiö
14. Rehtori Saimi Hukkanen
15. Airi Kylliäinen
16. Helmi Riikonen
17. Kerttu Heinonen
18. Ritva Romppanen

19. Reino Veikkolainen
20. Lempi Rasilainen
21. Raija Hanhineva
22. Saara Mäkelä
23. Ritva Ylönen
24. Arto Hölttä
25. Alli Äikää
26. Aulis Karjalainen
27. Laila Ristolainen

28. Salme Taitonen
29. Leo Tukia
30. Kyösti Vanhanen
31. Irma Kauppinen
32. Aino Kuosa
33. Aili Siira

Venäjä kiehtoo suomalaisia - turvallisuus huolettaa silti

Tutkimuksen mukaan yli 60 prosenttia suomalaisista olisi kiinnostunut matkustamaan Venäjälle. Etenkin taide ja kulttuuritarjonta, mutta myös Venäjän erilaisuus kiehtovat. Huoli turvallisuudesta on silti monella mielessä.

Hiljattain toteutettuun kyselytutkimukseen vastanneista suomalaisista valtaosa eli 63 prosenttia pitää Venäjää mielenkiintoisena

matkustuskohteena. Yhtä suuri osa vastaajista kertoi, että kiinnostusta herättää nimenomaan kulttuuri- ja viihdetarjonta, mutta muitakin syitä oli.

– Erilaisuuden mainitsi peräti 43 prosenttia vastaajista, ja 24 prosenttia sanoi uutuudenviehätyksen vetoavan. Hyvät kulkuyhteydet ja läheisen sijainnin mainitsi syyksi noin joka kolmas vastaaja, tutkimuksen laatija

Ville Haikola YouGov Finlandista kertoo.

Eri puolilla Suomea Venäjä koetaan erilaisena

Tutkimuksessa kyseltiin myös, miksi Venäjän-matkailu ei tunnu mielenkiintoiselta, mikäli tutkimukseen osallistunut näin oli vastannut. Valtaosalla ei kiinnostuneista syyksi nousi huoli turvallisuudesta.

– Pohjois-Suomessa ja toisaalta myös etelässä oltiin hieman huolestuneempia turvallisuusseikoista kuin Itä-Suomessa. Mitä lähempänä Venäjän rajaa asuttiin, sitä vähemmän oltiin huolissaan turvallisuudesta, sanoo Haikola.

Kaskuja

Karjalaisjuhlilta palaava isäntä tapaa Hämeenlinnan asemalla tuttunsa, joka tiedustele, että mitä ne juhlapuhujat nyt sanoivat.

- Ni ne sannoit, jot kärsii pittää ielleeki, kyl se siint sit joskus kirkastuu.

Ilmajoen isäntä katselee karjalaismiehen hevosta ja kysyy:

- Onkos se tamma tämä hevonen vai miten tätä luupäätä puhutellahan? Karjalainen taputtaa hevostaan ja sanoo:

- No tamma tää on hyvinkii ja tammaha se o olt tään mammakii.

Kutsu julkistamistilaisuuteen

Tervetuloa Perinne eläväksi –hankkeen DVD:n ”Ainahan oli hauska” -Lapsuusmuistoja Kurkijoelta julkistamistilaisuuteen ja esitykseen lauantaina **15.9.2012** klo 14 Alessandro-saliin (Loimaan musiikki, Oikokatu 3, 32200 Loimaa). Saliin mahtuu noin 60 henkeä, joten pyydämme ilmoittautumaan 13.9.2012 mennessä joko sähköpostitse kurkijokimuseo(a)kurkijoki.fi tai puhelimitse 050-403 6050. Tilaisuus kestää noin kaksi tuntia. Kahvitarjoilu.

Nähdään siellä, terveisin

*Niina Lehmusjärvi
projektipäällikkö, Perinne eläväksi –hanke.*

Kurkijokisia juttuja

Hieno puuveneemme saapui

Elettiin alkukesää vuonna 1948. Edellisenä syksynä vanhempani olivat ostaneet Niittylän torpan Keuruselän rannalta noin 6 km:n venematkan päästä Keuruun kirkonkylästä.

Isäni oli saanut sukulaisiltaan tietää, että Mäntässä on laadukas veneentekijä. Hän hinaisi moottoriveneelläni valmiin veneen noin 20 kilometrin vesimatkan Keuruselkää pitkin Mäntästä Keuruulle. Isäni tilasi ison noin 5,5m pitkän ja reilut puolitoista metriä leveän perämoottoriveneen torppamme monikäyttöveneenä. Silloin ei saanut lainkaan uusia perämoottoreita, eikä niitä meillä edes valmistettu.

Isäni huomasi lehdestä ilmoituksen, jossa tarjottiin neliheppaista perämoottoria. Se oli juuri sopiva tilattuun paattiin. Pyörän tarkalla isä lie kuskannut sen

Keuruun junaan, autojahan oli siihen aikaan lähinnä vain takseilla!

Olin isäni kanssa Keuruun kirkonkylän rannassa odottamassa venemestarin moottoriveneen tuloa. Sovittuna aikana näky oli sykhdyttävä. Nopean veneen vetämänä rautatie sillan alitse ilmestyi upeasti lakattu hieno kupariniittinen veneemme näkyviin! Minusta se näytti aika isolta ja pohdinkin heti jaksaisinko sitä soutaa?

Venemestari oli aiheellisen ylpeä esitellessään tuotettaan kaksine airoineen ja leveine keula- ja perätuhtoineen ja vuotamattomine rakenteineen. Huomasin, että isäni oli hyvin tyytyväinen ja maksoi tinkimättä venemestarin määräämän hinnan.

Mutta ongelmat alkoivat heti, ei veneestä vaan perämoottorista johtuen! Moot-

tori ruuvattiin perälautaan ja johdot kiinnitettiin akkuun. Moottorimme oli vuoden-26 Elto-perämoottori, jossa vielä oli akkusuitytys eikä magneettoja kuten uudemmissa moottoreissa.

Moottori ei turahtanutkaan käynnistyäkseen, ei sitten millään eikä siinä auttanut isäni ”noituminenkaan”! Rannan korjaamossa asentaja havaitsi heti, ettei akussa ole virran hiventäkään! Siihen aikaan uudet akut myytiin tyhjinä ja tätä ei isäni tiennyt. Kun akku ladattiin käynnistyi moottorimme heti ja antoi kauliille veneellemme hyvän matkavauhdin. Se vei meidän perheen tavaroineen puolessa tunnissa Keuruulta Niittylään!

En malta olla kertomatta, miten halpaa bensa siihen aikaan oli. Se maksoi nykyrahassa noin 3 senttiä litralta eli silloisessa rahassa

18 penniä litralta.

Mäntän mestarin tekemä paatti palveli sekä matkaveneenä, kalastuksessa ja retkeilyssä. Se oli vakaa ja turvallinen myös myrskyssä!

Tämä vene palveli pitkään vielä Hausjärven Valkjärven mökkiveneenä, jonka ehkä mieliin painuvun suoritus oli kuljettaa todella iso luonnonkivikuorma, vesi viimeisen laudan ylärajalla! Silloin vähän pelotti, että pohjaan mennään. Jättimäinen kivikuorma tuotiin mökin tontin salaojitukseen!

Elämyksellisesti hauskin kinta oli tuulastus pimeinä elokuun iltoina. Läheisen saaren syvään rantaan saapui isoja n.800gr:n ahvenia, joita petromaxin valossa iskettiin ahraimeen ja herkuteltiin pannulla paistettuina!

*Paavo S. Vepsä
juuret Kurkijoella*

Helvi Kiiski sekä Esa ja Nelly Asikainen Tattarinmäellä keinnussa pajan seinustalla. Kuva Pekka Kyytinen. Kurkijokimuseon kokoelmat.

Tällainen kurpitsa on kasvanut Elisenvaarassa Alfred Ukkolan pellossa 1927. Painoa kurpitsalla oli 45 kiloa.

Perunan nostoa Riekkalassa Torikan pellolla

Syksyisiä askareita

Kurkijokimuseon arkistosta löytyy monia mielenkiintoisia kuvia arkisista askareista. Erityisesti niitä kuvasi Pekka Kyytinen, joka oli kiinnostunut kokonaisvaltaisesti ihmisten elämästä ei vain juhlahetkistä kuten monesti oli tapana.

Kameroita ei ollut paljon ja kun kuvaaja kutsuttiin paikalle oli jokin erityinen merkkipäivä. Tässä taivallusta perunamaalta sinimetsään.

Matti Ojalainen kasvattaa Alhossa herneitä.

Syksyn satoa säilötään mehuksi, Helmi Ristolainen mehun keitossa

Syksyisessä sienimetsässä Sirkka Poutanen.

Sipulit säilyvät parhaiten ilmastavassa pussissa.

Lanttuauman tekoa Kurkijoen koulutilalla.

Jorma Jantunen oppi verkon kutomisen katselemalla

Jorma Jantunen kädet käyvät vilkkaasti ja verkon silmä toisensa jälkeen syntyy ammattitaitoisesti. Tekemisen lomassa luistaa juttu. Perinteestä ja nykypäivästä. Jantunen taitaa verkon tekemisen, mutta kalastelee myös toisten tekemillä välineillä. Pitäjäjuhla-äki sai tutustua verkon tekemisen nikseihin lauantai-äivänä.

- Sukuni lähti evakkoon Kurkijoen Metsikon kylästä. Kylää kutsuttiin nimellä Metsikon mäki, myöhemmin nimeksi vakiintui Metsikko. Kylä sijaitsi Kurkijoen pohjoisosassa aivan Lumivaaran rajalla. Maastoltaan se oli lukuisten pienten lampien rikkomaa

harjualetta.

- Isoisäni Raguel Jantunen oli ostanut maatilaa pakkohuutokaupasta pitkän lammen rannalta. Lampi oli kalaisa, joten maanviljelyn ohella harrastettiin kotitarvekalastusta, kertoilee Jorma Jantunen Pitäjäjuhlla verkon kutomisen lomassa.

- Evakkomatka päättyi Vampulan Hanhikosken kylään Loimijoen rannalle, jonne isäni Kaarlo Jantunen rakensi tarpeelliset rakennukset. Hän oli silloin kirvesmies ja töitä riitti. Joskus työmatkat olivat pitkiäkin. Kotityöt tehtiin iltaisin ja paljon ne jäivät äitini ja isoisäni huoleksi, muistelee Jantunen.

Kalastusta Vampulassa

- Kalastusharrastus säilyi isoisälläni Vampulassakin. Talvella helmi-maaliskuussa oli mateen kutuaika ja niitä isoisäni pyydysti rysillä. Pikkupoikana olin hänen mukanaan. Muistan kun jäähän hakattiin avantoa rysiä varten. Jää oli silloin paksua ja veden pinta joesa vaihteli, kertoo Jantunen lapsuuden aikaisia kalastuskokemuksiaan ja jatkaa kevään kalastusesongista.

- Hauen kutuaikaan keväällä oli helpompaa, joki oli sula. Saalis vaihteli vuosittain, joskus saatiin jopa neljä-viisikiloisia haukia.

- Isoisäni oli erittäin tarkka rysien suhteen. Joka pyyntikauden jälkeen rysät puhdistettiin, paikattiin ja laitettiin pimeään paikkaan seinälle kuivumaan ja odottamaan seuraavaa pyyntikautta. Isäni jatkoi tätä kalastusperinnettä aina viime vuosiin asti, Jantunen kertoo.

Verkon kutomisen opettelua

- Ollessani siinä 10-12-vuotias seurasin sivusta kun iso-

isä kutoi verkkoa. Ei siinä kukaan ehtinyt opettamaan. Kutomista katsolessa minäkin opin kutomisen taidon, Jantunen kertoo oppivuosiinsa ja jatkaa – isompana kudoisin kauppakasseja sekä sipulipusseja.

- Rysänteko kävi työstä, verkkoa tarvittiin lähes kymmenen neliötä. Rysän vanteet tehtiin siihen aikaan katajasta, toiset saattoivat tehdä pajustakin. Nykyään ne on helppo vääntää rautalangasta, tarinoi Jantunen perinteen muuttumisesta nykypäivään tullessa ja miettii – kyllä se rysä syntyisi minunkin käsistäni talven aikana, mutta tuskin kärsivällisyyteni riittäisi, mies hymyilee ja totetaa – taitaa olla parempi jatkaa harrastusta toisten tekemillä välineillä ja kierrellä edelleen erilaisissa kalastuskilpailuissa kuten tähänkin asti.

Erkki Poutanen

Ja tässä sama läheltä ja hidastettuna.

Se on helppoa, kun sen osaa. Jorma Jantunen näyttää, miten verkon kudonta edistyy.

Verkon silmäkoko määräytyy käytettävän puulistan, kalvosien leveyden mukaan. Kudontavälineenä on käpy.

Uusi erä! Koot S-XXL
KURKIJOKI t-paidat

NYT MYÖS MUSTANA!

15 €

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336
toimitus@kurkijoki.fi, kurkijokelainen1@gmail.com

Escon puumerkki

ON NIIN VELTTO JA SAAMATON OLO.

PYYDÄ LÄÄKÄRIN KIRJOITTAMAAN SITÄ LUUTTA KOKOVARTALOVIAKRAA.

KULMA MARKKI

PIKASUUTARI

YRITYSJÄNNÄKÄ

Escon puumerkki

Porissa ongittiin rannalta

Kauniina syyskuun ensimmäisenä päivänä pidettiin Hiitolan Pitäjaseuran onkikilpailut merenrannalla, Lynaskerin sillantöyräällä, mukaan kisaan oli kutsuttu myös Kurkijokelaiset kalaverimme.

Tapahtumaan osallistui 25 kalastuksesta kiinnostunutta.

Kaikki itse ongitut kalat kelpasivat kilpailukaloiksi. Erisorttisia kaloja nousi merestä yhteensä 38,380kg. Kilpailuaika oli 4h. Sarjoina miehet ja naiset.

Suurin saalis: Anneli Räikkönen 3944g. Hän sai haltuunsa seuraavaan kilpailuun asti kiertopalkinnon, Suodenniemen Säästöpankin lahjoittaman puntarin.

Kiertopalkinnon suhteen olikin vähän jännitystä ilmassa, olihan kahdella onkijalla jo 4 kiinnitystä (tar-

vitaan 5 voittoa) Mukavaa että puntari jatkaa kiertoa ja jännitys säilyy....

Suurin kala: Pertti Inkien 610g painava hauki.

Suurimman saaliin lähin arvaus osui Pertti Viha-
vaiselle vain 4g erolla.

Joukkue turnauksessa jäi kiertopalkinto tällä kertaa vuorostaan Hiitolaisten haltuun. Hiitolan joukkueen 3 parasta olivat Anneli Räikkönen, Kauko Savolainen, ja Raimo Ahokas, heidän yhteistuloksensa oli 9320g.

Kurkijoen joukkueen Simo Kauniston, Kaarlo Kojon ja Seppo Kempin yhteistulos oli 7020g.

Kilpailun päätteeksi arvottiin kaikkien tapahtumaan osallistujien kesken lahjoituksina saatuja arpapöytäpöytä. Lämmin kiitos kaikille lahjoittajille.

Raija Laaksonen

Onkipaikkana oli Lynaskerin sillan pielus.

Tulokset

Naiset:

1. Räikkönen
Anneli 3944g H
2. Laaksonen
Raija 2200g H
3. Latva-Valkama
Sari 1916g H
4. Ahokas Ansa 1700g H
5. Repo Saini ... 1384g K
6. Laaksila Leena 1162g H

Miehet:

1. Savolainen
Kauko 2944g H
2. Kaunisto Simo 2852g K
3. Ahokas Raimo 2432g H
4. Kojon Kaarlo... 2358g K
5. Ylönen Viljo 1816g H
6. Kempinen
Seppo 1810g K
7. Ijäs Jouko ... 1706g H

8. Hasko Kalevi 1700g K
9. Vihavainen
Pertti 1474g H
10. Mäki Jouko 1226g K
11. Kaljunen
Seppo..... 1220g H
12. Inkien Pertti 1120g K
13. Häkli Eero ... 1024g K
14. Ijäs Pentti ... 954g H
15. Valkeapää
Pekka..... 556g H
16. Repo Martti 452g K
17. Salmelainen
Pauli 294g H
18. Kesseli Leo 136g H

H= hiitolainen
K= kurkijokelainen

Kurkijoen 1. kyläkirja

ALHOLAISTA HISTORIAA

yli 350 sivua!

Hinta 25,00 + postituskulut

Tilaa toimituksesta:
050-5213336 tai
toimitus@kurkijoki.fi

Syyskuva

Loimaalaiset Revot kasvattivat mielenkiintoisen omenan. Nyrkin kokoinen omena oli kuin siämiläinen kaksonen, toisiinsa kiinni kasvanut.

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija.

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain 44 eur. Tilattuna n. 1,80 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjokuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

kurkijoki.fi
on oikea tietopankki

Tilaa Kurkijokelainen lahjaksi

viereisellä tilauskortilla tai soittamalla toimitukseen
p. 050-5213336

Murteella

Vastaukset

1. matkalaukku
2. kasvaa
3. kenkä
4. koulu
5. koura
6. loukata, pahoittaa jonkun mieli
7. Cosmos –merkinen kuula-kärkikynä
8. viivytellä
9. tarpeeksi, kylliksi
10. kävimme

Koonnut Karri Teräntö isänsä Pauli Terännön sekä hänen perheensä sodanaikaisista kenttäpostikirjeistä ja –kor-teista.

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoimena:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeus-turva-asioita.

Asianajatoimisto HEIKKI RANTANEN OY
asianajaja, varatuomari
Heikki Rantanen
Kauppakatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, 0400 740550
toimisto@heikkirantanen.fi
www.heikkirantanen.fi

Asianajatoimisto JARI HEIKMAN OY
asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti. Postista saa ”Osoite muuttuu”-kortteja, jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi

Saimme viimeisen erän kysyttyä

Unto Miikkulaisen NÄIN IKKEÄ

Kurkijoen kihlakunnan murresanakirjaa

Yli 400 murresanana. Hauska kuvitus.

HINTA 10,00 sis. alv + postituskulut

Tilaukset toimituksesta tiistaisin ja torstaisin klo 9-14 p.
050-5213336 tai toimitus@kurkijoki.fi

